

De nya sulioterna eller scenens undergång : komisk hjeltedikt

Beskow, Bernhard von,

1700-1829 81 Ce Br. 1827

DESKOV, B. V. Ex. A

Sitt. br
Sthlm
(Pst)
1827
1700-1829

DE NYA SULIOTERNA,
ELLER
SCENENS UNDERGÅNG.

Sthlm
1827

DE WILHELMINA
SCHENK'S ONDRIGANG

DE NYA SULIOTERNA

ELLER

Scenens undergång.

KOMISK HJELTEDIKT.

af Bernh. v. Beskow

Inkomsten af upplagan tillfaller Grekerna

STOCKHOLM,

Tryckt hos C. F. WENNSTRÖM, 1827.

DE NYA SULLOTERNA

ELLER

Scenans undergård

KONINK HESTERT

Information of uppgift om tillika Quidan

STOCKHOLM
Tryckt hos C. F. WILHELMSON 1827

DE NYA SULIOTERNA

ELLER

SCENENS UNDERGÅNG.

Det var en gång ett tappert folk,
Som hette Sulioter.

De svuro vid karbin och dolk
Att dö, som patrioter.

Men på en skräfva, utan bröd,
Hvem lofvar icke, i sin nöd,
En patriot, att blifva?

Det raska folket, mellertid,
Bångstyrigt var, som saten,
För dem feck Paschan ingen frid,
Och ingen ro på maten.

Men känner jag en Pascha rätt
Så låter han väl ej så lätt
En Grek sig sätta P för.

Han hade par hazard fått i
En karl, vid namn Zavellas,
"Du skall," sad han, mitt verktyg bli,

Att detta pack må fällas.
 Kom hit och svär, din lumpna grek,
 Att göra slut på denna lek
 Och Suli åt mig lemna.

Den stackars mannen utan krus
 Allt lofvar, som sig borde
 Och för Notarius Publicus
 En ed han derpå gjorde.
 Nu feck han larfva af åstad
 Och kom till Suli, nöjd och glad,
 Just midt i Påskhögtiden.

Der satt hans folk och smorde sig
 Med ägg och gås, som andra.
 Der sågs, till källan, på en stig
 Ett dussin kärngar vandra.
 Vår man kom just i grefvens tid
 Att sluta några gummors strid,
 Som slogos der om vatten.

"Håll" — ropte han. Ur slafveri
 Kom jag, att detta skåda?
 Madamer! hvilket raseri
 Skall detta väl bebåda? —
 Nej, sparen edra naglar förr
 Åt Turkarne, som för er dörr
 En Corps sig ämna visa.

Vid mannens åsyn, kjortel-lårn
 Strax sina krukor glömde,
 Och glad (som morgon, då en tern
 Hon förra natten drömde)
 Hvar gumma lyssnar till hans tröst
 Och alla svärja med en röst.
 Förr dö, än lefva Slafvar!

Men — fortfar han — den ed jag svor
 Har ock en liten hake.
 Jag går ej mer tillbaks, jag tror,
 Jag är ej en Rolf Krake.
 Min son kan i mitt ställe gå,
 Han i sin tur må smaka på
 Hur godt det är hos Turken.

"Ack nej!" — Kaïda ropar nu,
 (Hans nyss giftvuxna dotter.)
 "Min bror för liten är ännu
 För Turkarnas idrotter.
 I Harems tjusningsfulla sken
 Bor fler än en Grekinna re'n,
 Jag räds ej fångenskapen!"

"Nej," brummar gubben barskt till svar,
 Du skall så knäfveln heller
 Till Harem gå. Du stannar kvar,
 Jag vet, hvad der det gäller.

Marsch, påjke! Du får lipa se'n.
 Men om du kommer snällt igen
 Skall tuppen åt dig värpa.

Med nätta steg, som af Carrey
 Han hade lärt sig trippa,
 Går lilla Photos, — et, tu, tre, —
 Så snällt utför sin klippta,
 Och tänker re'n i andanom
 På det, som när han vänder om,
 Af tuppen honom skänkes.

På Alis tält han redan ser
 Den halfva månan glimma.
 Han oförskräckt sig dit beger
 På sagdan tid och timma.
 Och läser öfver, rad för rad,
 Hvad pappa honom säja bad,
 Att ej sin lexa glömma.

Men hvem kan undra, om han blef
 Af lägrets prakt förbryllad.
 En Dervisch der sit ofog dref
 Utaf Comparser hyllad,
 Som stodo törstiga i ring,
 Fast vördshus-jungfrur gingo kring
 Med punsch och vin på brickor.

Af apelsiner sågs en hög,
 Dem ingen tordes taga.
 En hungrig hop geck tung och trög;
 Att tomma kittlar draga,
 Och äkta turkiskt sågs, till slut,
 En bonde, som på scen slog ut
 Ett lass med Helsing-fogel.

I början Ali gossen fann
 Rätt artig, som sig borde.
 Jag har ej tappat, sade han,
 På bytet, som jag gjorde.
 Du är rätt näpen! lilla vän,
 Ett rum i Harem finnes än
 Der vill jag dig logera.

Men gossen, muntrad af hans smek,
 Begynte näsvis blifva,
 Och ville, som en liten grek,
 Sin lag för Gubben skrifva.
 Då sade gubben blott: Vet hut!
 Och der kom fram en lång drasut
 Som satt munsjörn i skamvrån.

Men utan straff ej Ali blef,
 Jemt qvalen honom rörde,
 En hvar, som in i tältet klef
 Ett Dagblad med sig förde.

Hvad under då, att han till slut
 Sig önskar kunna rota ut,
 'Allt tryckeri från jorden.

De läste honom döf och blind
 Med gamla bulletiner
 Sist, gnällande som gris i grind,
 Hans fru till honom tränger.
 Han för disput ej fallen är
 Och artigt henne mores lär
 Med blott en dolk i bröstet.

Hans son, hemkommen, som student,
 Helt nyss från Alessandra,
 Sin håg till studier mera vändt
 Och tror sig mer än andra.
 Men en Student är gerna kär
 Och i minuten han det är
 Ut i Mamsell Kaïda.

Ett ögonblick han henne sett,
 Och det på ryggen bara,
 Men hvilka gracer, der hon tedt,
 Vi kunna ej förklara!
 Allt nog, han glömmer mor och far
 Och sabel, trumma och standar,
 Att efter henne löpa.

Nu för att få att rendez-vous
 Han lofvar pappa bara,
 Att nästa natt, till klockan tu
 Skall Suli taget vara.
 Sit hufvud sätter han i pant, —
 Ett hypothek, hvarpå en slant
 Han eljest ej fått låna.

Följd af en gammal kärng, (som blef
 Vid källan utan vatten *),
 Han modigt uppför bergen klef
 Midt i kolsvarta natten,
 Till dess han nått en fästningsport
 Hvars namn, (som sedan han försport)
 Är Mamsell Veneranda. **)

Nu denna gamla murkna skans
 Han i besittning tager,
 Dess Commendant, med nedfälld lans
 Helt snöpligt hemåt drager.
 Han var Kaïdas fästman förr,
 Och, bortkörd, på sin gamla dörr
 Han går att åter knacka.

*) Constantia, som bortvistes från yattu-hemstaden,
 och därför svär sitt fäderneslands undergång (se Stock-
 holms Posten N:o 111.)

**) Constantia öfverlemnar honom fästet Santa Ve-
 neranda. *ibid.*

Men uti Suli innan dess
 Man tände krigets fackla.
 Förr frälstes Rom af sina gäss,
 Här hörs blott kärngar kackla.
 Kaïda i sin nöd också
 Drog guldbesydda byxor på
 Och svor, att möta Turken.

En hop af qvinnor klaga här
 Sig sakna mat och kläder.
 Belt röda kinder den dock bär
 Och bal-klädd upp den träder.
 I gull och siden hvarje mö
 Går, att de fallnes grafvar strö
 Med blommor af Fru Skotte.

Och nu de svärja om igen
 "Förr dö, än lefva slafvar."
 Men trängde, snart af Muselmän
 Med deras långa glafvar,
 Hvem undrar väl, att flickorne
 Beskedligt sig till fånga ge
 Liksom i "hök och dufva."

Då blef Zavellas mäktas vred.
 "Hvad f-n" skrek han "är detta"?
 De tagit våra qvinnor med
 Och oss de vilja sätta

På vattn och bröd till domedag,
 Nej, här skall bli ett annat slag;
 "Förr dö, än lefva hanrej!"

En fransk kapten nu visar sig
 Hvars glans ej nöden sköflar,
 Han genomvandrat detta krig
 Med mycket blanka stöflar,
 På axeln dolman, hatt på sne,
 Och foten spänd till bal paré,
 Han idel handklapp äskar.

Mot honom och hans spända pjäs
 Zavellas harm utbryter.
 Nu skall man tro det bär till vägs,
 Och huru Gubben skryter!
 Kapten får i sig, ord för ord,
 Hur han, på gammal klassisk jord,
 Blott efter flickor lupit.

Ja, jemnt en timme och en half
 Hörs Gubben derom brumma,
 Och han, med uppsyn af en calf,
 Ses blott på sabeln tumma.
 Att svara plär ej Fransmän bry,
 Men denna tordes icke kny,
 Ty så det stod i pjesen.

Sen han sin lexa hört till slut
 Han sig rekommenderar.
 Nu skyndar ock Zavellas ut,
 Dit der hans folk kamperar.
 Der ser han Gусis först, sin måg,
 Som gjordt så snöpligt återtåg
 Från Gumman Veneranda.

Straxt upp ur fickan Gubben får
 En rulle af en alen
 Och läser; — hvad se'n flera år
 Vi sett uti Jurnalen.
 De andra gäspa mun på sned,
 Förlåt, Publiken gör så med,
 Orkestern tappar stråken.

Då märker Gubben oråd straxt.
 Om Suli han ej sköter.
 En coup d'éclat behöfs — och knacks
 En dolk han i sig stöter.
 De andra må nu se sig om,
 Nog af att han från Spelet kom
 Af Auctorn starkt beklappad.

I rättan tid nu Alis son
 Begär med honom tala.
 Han finner gubben död i vrån,
 Och vill hans nit betala.

En krans han upp ur fickan drar,
 (Det hans Magister-krans just var)
 Och kröner dermed Gubben.

En så belevvad Turk väl bordt
 De andras sinnen röra
 Att primo öppna fästets port
 Och se'n sig glade göra.
 Men Auctorn, som sig sett omkring
 Och märkt de sofvande i ring,
 Vet knepet, att dem väcka.

Ett krutfastage, af tunnor tre,
 På scenen ställs till rätta
 Kaïda och dess älskare
 Han ber derpå sig sätta.
 Bakom, en transparent är gömd,
 Ifrån Kaïdas namnsdag glömd,
 Med vaxljus, bjeffs och blommor.

Som snälla barn de dem bese,
 Sen upp på tunnan klänga.
 Af artighet för Auctorn de
 Sig flux i luften spränga.
 Publiken vaknar, skyndar ut,
 Spektaklet feck ett lyckligt slut
 Och likaså min saga.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

